Any XVI. — Núm. 743 15 CENTIMS Barcelona, 13 de Juny de 1923

PAPITU

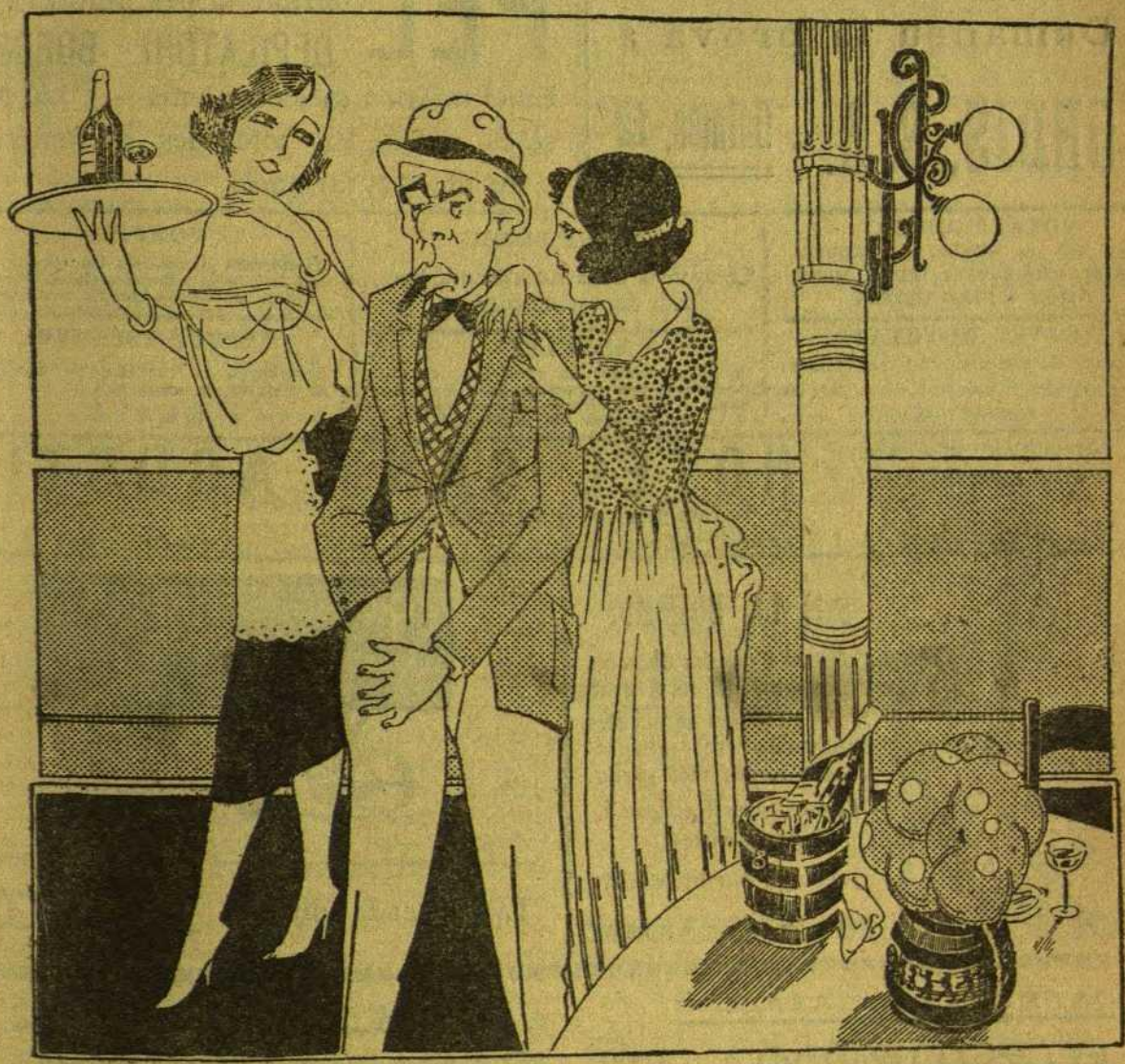

—M'has de dir la veritat. A tu t'agrada la Nita?
—Sí; és una xicota que val molt.
—Doncs estàs en un error. Val... igual que jo: deu pessetes.

LA MÁQUINA PREDILECTA!!...

Demaneu la prova a

ORBIS, S. A. - Balmes, 12

SI US AGRADA REMENAR

En totes les ocasions
veniu-me a comprar els bastons
que'n tinc deu mil per triar.

FABRICA: Passatge Bacardí (Rambla - Plaza Reial)

CALZADOS

E. COLL

son conocidos por su elegancia duración y economía. No comprar sin visitar antes esta casa.

Xuclá, 16, entresuelo

PEL

Es treu sense molèstia, ni irritar la pell amb l'ús del **DEPILATORI BORRELL**

Es el millor i més econòmic - 3'50 pessetes pot - En totes les perfumeries, o Asalto 52, farmàcia.

ROYAL CONCERT

Gran èxit de VENUSINA, PAQUITA SOBIET, FLORENTINA IRUÑA, MORENILLA i NIÑA UTRERA.

TEATRE NOVETATS

Companyia còmico-dramàtica del Teatre Lara, de Madrid. Director: Ricardo Simó Raso, cada día programa variàdo.

TEATRE COMIC

Companyia de sarsuela d'Enric Beut, cada dia variat programa.

NOVELTY

El famós temple de l'alegria i de les noies més ben formades. Tots els dies, tarda i nit, admirareu les més aplaudides estrenes del music-hall.

POMPEIA

Espeterrant companyia de vodevil. Les més ben fetes i fenomenals estrelles, es troben en aquest escollit music-hall.

TEATRE ESPANYOL

Companyia de vodevil d'en Sanipete. El vodevill de gran èxit

CLAVÉ

No rumiïn més! Volen menjar espatarrantment?

HOTEL SANT AGUSTI

La casa més coneguda de Catalunya

Plaça Igualtat, 3, i Carrrer Hospital - - - Telèfon 1216 A.

Saló LA BOHEMIA

Colossal Concurs d'Escots pel dissabte, día 16, a la nit. 10 premis a les senyoretes que llueixin l'escot més pronunciat i amb més garbo.

Gresca, xivarri, alegria i bones vistes.

Joventut! No hi falteu!

NOTA: Per a llotges, a la taquilla

Llegiu cada dijous **XUT!**

CARRERAS DE CABALLOS — PRIMAVERA 1923

HIPODROMO DE CASA - ANTUNEZ

OCHO REUNIONES DEL 6 DE MAYO AL 17 DE JUNIO

Domingo 17 de Junio Octava - reunión - A las 3 de la tarde

Servicio de autos desde la plaza de Cataluña. Precio: 1'50 - Servicio especial de tranvías

Localidades: en la taquilla del teatro Novedades, en el Centro de Localidades, en el quiosco de la plaza de Cataluña y taquillas del Hipódromo

BARCELONA, 13 DE JUNY DE 1923

Redacció i Administració
Carrer de Barbarà, 15
Apartat de Correus, núm. 925.—Tel. 2753 A
PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Espanya, trimestre. . . . . Ptes. 3'—
Estranger . . . . . » 4'50
Pagament a la bestreta
Dels treballs publicats en són responsables sos autors. — No es retornen els originals

TOTA la farum de totes les escombraries de tota la ciutat; ni totes les tragèdies truculents; ni totes les convulsions diàries de la nostra Barcelona, són a bastament per ofegar la íntima joia, l'alegria papitesca, un xic criolla, un bon xic sudamericana, de l'estimada urbs.

Es inútil. Cauran bombes i llamps i pedregades!... Però el badall flonjo i humit dels cap-eltards barcelonins subsistirà. Barcelona és eterna, immortal. Es més immortal que en Víctor Balaguer. Es immortal de necessitat.

I és immortal perquè és immoral. No ho diguin a ningú, però és immoral, gràcies a Déu!

El dia que Barcelona deixés d'ensenyar el pecat, moriria esllanguida i consumida com una vella, vella d'aquelles que dejunen i tenen la ràbia al cos.

Barcelona creix i es civilitza perquè ensenya el pecat.

Vic, Solsona, Manresa, Berga i la Seu d'Urgell són les germanes petites de Barcelona que s'han fet monges. I perxò estan tan grogues, pobretes! Barcelona, així que fou major d'edat, va tirar per mal cap, es va fer dona de la vida. Sant Celoni, Calaf, Figueres, Granollers, Banyoles i altres, són els germans pagesos de la nostra Barcelona. Tots estan admirats i orgullosos dels seus progressos i tots l'estimen encara que sigui una perduda. Tots treballen la terra i crien l'aviram, per a dur-li els seus ous i les millors verdures de les hortes llurs, i tots, quan baixen a veure-la, volen que els ensenyi una mica mica els indrets de perdició i de vici. I fins ciutats i pobles germans seus, ja més atrevits i esqueixats i malgastadors, com Reus, Sabadell o Terrassa, vénen a casa sa germana amb tot el desvergonyiment de l'home de món que creu no tenir res per perdre, la gorra o el barret de gairell, el cigar a la boca i escupint de cantó.

I és que Barcelona, perduda, ciutat de la vida, amb els *refajos* nets o bruts d'escombraries, no és una bagassa sense esperit, exempta de belleses materials, viciosa sols per vici o per imbecilitat congènita; és guapa, guapassa que entusiasma i sensual com un balancí de Rio Janeiro, i romàntica com el fado 31 i espiritual com el barber de Maria Antonieta, i, sobretot i per sobre de tot, catalana, que vol dir bona per menjar i per jeure i per treballar i per desorientar a Maria Santíssima.

Uns salms poden fer més mal a Barcelona que un ruixat de bombes; una ordre moralitzadora de tancar a la una o a l'hora que sia, la ferirà molt més que la pesta bubònica; un governador que intenti campanyes d'honestedat, ens la rebregarà molt més que una i que cent vagues.

Barcelona va créixer en altre temps mercès a l'Exposició—que vol dir rebombori i empentes; —ara ha afermat la seva fama mercès al Paral.lel, que vol dir el mateix.

El treball no fa créixer a les ciutats; les cansa. El treball cansa, segons diuen. Suant la cansalada no es civilitzen els pobles; s'amagreixen. I si Barcelona és ciutat grassa, forta i resistent, és perquè sap tombar-s'hi.

El senyor Esteve no féu créixer la ciutat ni inventà res. La única cosa que sabia era sermonejar l'Estevet perquè li buscava les criades.

La civilització sols deu al senyor Esteve la invenció de les «auques de rodolins», que eren molt boniques, però... van per ell. Aquí, la única figura glorificable fou el senyor Ramon, que empaitava les criades. Mestre de l'Estevet, el senyor Ramon és gairebé un símbol; la nostra generació, la generació del 69, deu al senyor Ramon tot el seu valer actual. Ell fou el primer que desmoralitzà Barcelona preparant-la per a resistir aquest garbuix social, que si hagués sigut una noia de sa casa a hores d'ara ja l'hauria morta.

L'anormalitat de les circumstàncies ens ha forçat a escursar la quantitat de paper. Per lo tant, aquesta setmana, PAPITU sols tindrà 16 planes.

Així que es restableixi la normalitat tornarem a fer-ne 24 com de costum.

—Que no estàs bé aquí?
—No gaire; sento un airet que em dóna molt pel darrera...

—Han inventat un instrument per a alegrar vídues.
—Com ne diuen?
—Alegrador.
—On ho venen?
—A una farmàcia del Proter...
—Sí, ja sé.
—Digues que hi vas de part meva.
Volant hi va anar, perquè li nasqueren ales als peus.
El farmacèutic era un farmacèutic com tots: semblava repetit.
—Vinc de part de la senyora A.
—Vol un alegrador?
—Sí...

—Molt bé. En tenim d'alemanys i francesos, anglesos i espanyols... Els alemanys són groixuts i amb el cap petit. Els francesos són groixuts i curts. Els anglesos, prims i amb el cap gros. Els espanyols són llargs...
—No me'n podria donar un d'espanyol, que tingués el cos francès i el cap anglès?...

HISTORIES D'OPERETA

EL CONSOL

La història aquesta té lloc en una gran capital austríaca. Intervenen en ella un farmacèutic—que és com tots els farmacèutics, perquè tots semblen repetits—i dues vídues joves: uns vint-i-cinc, uns trenta dos anys.

S'han quedat vídues en lo millor de la vida, quan començaven a trobar-hi gust en el matrimoni. Perquè el matrimoni és com l'absenta: la primera vegada no agrada.

I anem a la història i deixem-nos d'històries. Les dues vídues estaven tristes, mústigues, inconsolables. Com que eren honestes—això que la gent coneix per honestedat,—no es podien buscar distracció. I es consumien d'amor, com qualsevol protagonista de novel.la cursi.

Fins que una d'elles es va alegrar. Va ser com si després de la pluja sortís el sol.

—Ja sóc feliç! Ja tinc distracció! Ja tinc consol! —li va dir a l'altra.

—Com t'ho has fet?

LA PENITÈNCIA

Sí, pare, i no tinc salvació. Vinc a confessar-me del pecat més gran que he comès en ma vida!

—Caram! M'estranya que una dona tan bona minyona com ets tu, tinguis tal desesper. Veiam; digues quina és la falta que has fet.

—Oh! Quina vergonya me'n dono! Jo que sempre he sigut tan honrada!... Però eren tan dolces ses paraules, m'amanyagava amb tanta trassa, que sense dar-me'n compte em vaig trobar despullada i ajaçada sobre el llit, sens esma de cridar ni per renyarlo...

—Oh, desgraciada! Què has fet! I això que sols fa un mes que ets vídua!

—Oi que no tinc perdó?

—Sí, ànima esgarriada. Encara que el pecat és molt gran, tens salvació; però la penitència que has de fer ha d'ésser també molt gran. Recorda't de Maria Magdalena, que va rentar els peus a qui la va perdonar. Jo, en nom del meu ministeri, també et perdono i et dono la mateixa penitència... Al sortir de missa, vina a la rectoria i la compliràs...

—Jo li tinc de rentar els peus? I ca!... No, pare, no! Ell també em va fer anar a casa seva amb l'excusa de rentar-li les rajoles...

SANALP

PAGINA FEMENINA

(PER A DONES SOLES)

Amb tantes i tantes dames com es dediquen a l'esport del feminisme, per distreure's, o per fomentar un odi de sexes que porten dintre l'ànima, produit per la indiferència amb què les tracten els homes, no n'hi ha hagut cap, que jo sàpiga, prou valenta o prou intel.ligent per afrontar un dels aspectes més interessants de la nostra inferioritat social.

Per quin motiu, si una dona s'enamora d'un home, no l'hi pot dir clarament, i té d'esperar que sigui l'home qui vagi a fer-li insinuacions amoroses?

Es que nosaltres no tenim humanament el mateix dret a escollir que els homes?

D'aquesta brutal anomalia se'n deriven les majors calamitats en l'ordre domèstic, que deu ésser la base de l'ordre social.

A lo millor, una noia podria ésser feliç amb l'home que veu passar indiferent pel seu costat, ignorant del sentiment que desperta, i lligada per les conveniències socials no li pot manifestar el seu amor, veient-se obligada a acceptar les proposicions d'un altre qualsevol, que no li agrada, per la temença de què si el refusa pugui quedar-se per *vestir sants*.

Es lògic, això? Es just? No; de cap manera; i la prova de què totes portem a dins un sentiment de protesta contra la tirania d'aqueixa rutina, la tenim en el fet ben freqüent de què, així que una dona pot fer-ho, es compra o es lloga un home que sigui del seu gust.

No són tan puritans els homes, que no se'n trobin capaços de vendre el seu cos a la dona que els pagui bé, tal com fan les dones que en diuen *dolentes*.

En tots els estaments se'n troben de prou *frescos* i prou despreocupats per acceptar les proposicions de la dona que necessiti els seus serveis.

Arran de terra, entre el fang de la societat on viuen les dones *dolentes*, hi floreixen que és un gust els *maquereaux*, o *macarrons*, com ne diuen catalanitzant i barbaritzant el mot francès.

Aquests minyons que tenen per lema el d'«afarta'm i digues-me moro», no són altra cosa que el producte d'aquest afany de llibertat que sent la dona.

Tota senyora que es pot permetre el luxe de mantenir un home, li sembla que ha redimit una mica al seu sexe de l'esclavitud que el condemna a ésser la joguina bonica, l'instrument de plaer del sexe contrari.

Per ella, el tenir *macarró* és l'exercici d'un dret que la societat li vedava; és la imposició del lliure albir sobre la rutina, que la tenia subjecta a un estat passiu en matèria d'amor.

Jo, per això, tot i opinant que el *macarró* en si és una cosa despreciable, crec que està molt bé que n'hi hagi, i mon desig fóra que tots els homes s'hi tornessin; perquè això fóra signe de què llur dominació havia quebrat, i que seríem nosaltres les mestresses absolutes del món.

I no creguin que això sigui un impossible. No vull dir que hi arribem d'aquí un any o d'aquí dos; però que, tal com van les coses, no és gens difícil arribar-hi; ja m'ho sabran dir.

Es molt simptomàtic que cada dia siguin més nombroses les dones riques de Nordamèrica que encarreguen un promès a la vella Europa, com qui encarrega un trajo a París.

I totes, totes surten amb la seva—vull dir, amb el seu,—perquè els homes cada dia senten més necessitat de viure sense mals-de-cap, com els gossets de casa bona.

Avui un marit es compra amb la mateixa facilitat que un vano; i ja compendran que, en el fons, hi ha ben poca diferència entre l'infeliç que percibeix un grapat de calderilla cada dia per *fer de costat* a una *meuca*, i el *pollo bien* que es casa amb una dona només que pels quartos.

ISABEL

CONTESTES

LLEÓ-NARD. — Vostè és molt amable, i no sé com expresar-li el meu reconeixement per les seves atencions. He llegit la secció «Conseils aux amoreux» i penso treure'n partit, perquè ja fa temps que volia fer una cosa semblant. (En Buendia no és qui vostè es pensa.) La secció d'*El Hogar* no crec que podés servir de patró per una cosa semblant, perquè resulta impersonal; de totes maneres, ja veurà com les seves iniciatives influeixen en la modificació d'aquesta Pàgina.

Comprenc el seu afany i el seu interès per establir amb mi una relació més íntima, però ha de compendre que tota la despreocupació que respiren els meus pobres escrits, desapareixeria així que algú podés sospitar la meva vertadera personalitat. No es fixi tant en mi. Qualsevol noia que trobi a les carreres, o bé als balls de la «Salud», puc ésser jo, o una altra que pensa i sent com jo, però que jamai confessarà a ningú la seva manera de pensar.

Cregui'm: no es preocupi massa de l'autenticitat dels fets que refereixo, ni de la meva persona... Si ens trobem algun dia, no em coneixerà, estiguin cert. Davant de la gent sóc molt vergonyosa, sóc vulgar...

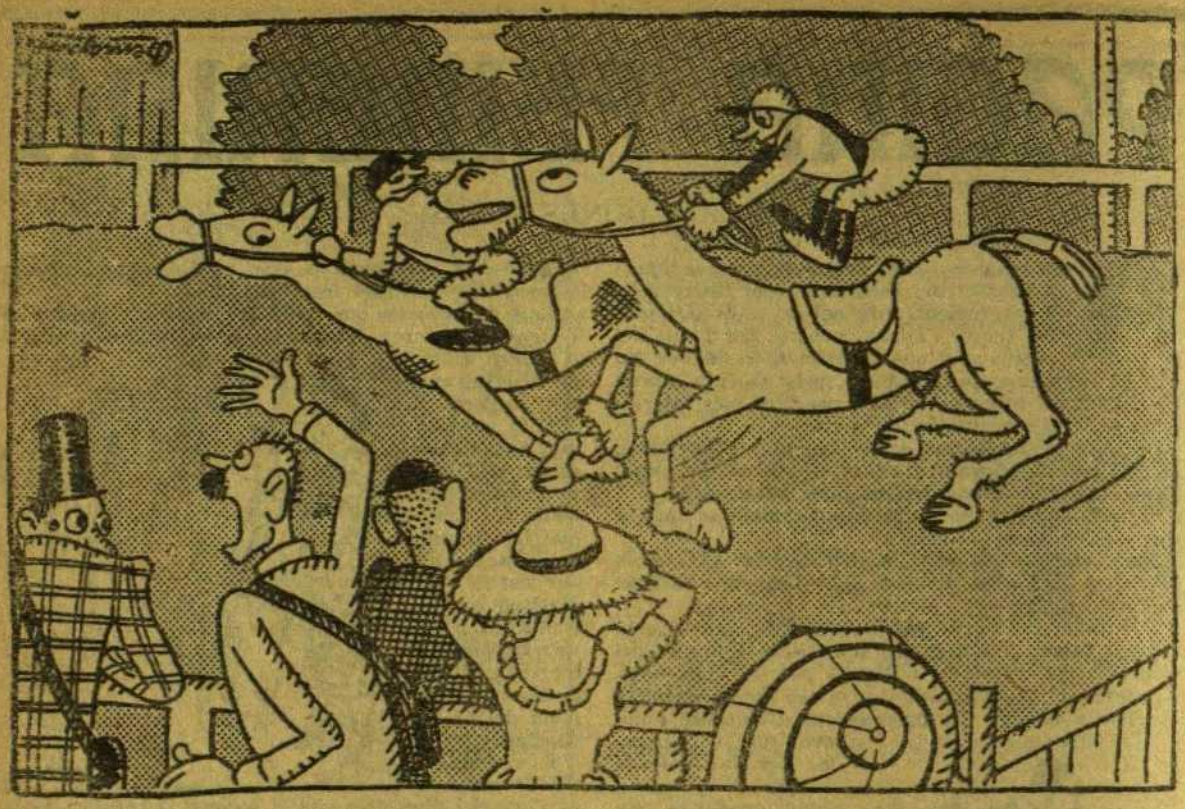

—Veieu, home? S'ha quedat endarrera el vostre.
—Ja m'ho deia la dona que no tothom és bo per fer la carrera...

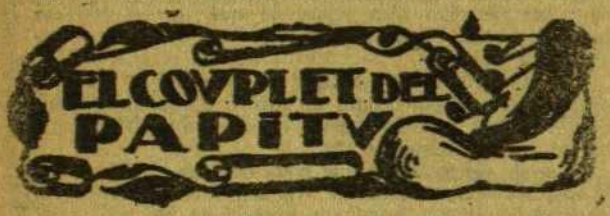

EL CAP-I-CUA

La meva amiga Mercè
al tramvia va pujar,
mirà el bitllet al pagar
i va exclamar: «Que de què!—
I al sentir això en Narcís,
que d'ella seia al davant,
va oferir-li, molt galant,
el seixanta mil cent sis.
D'allò en vingué el prometatge,
i la ditxa que els traspua,
que deuen, els dos afirmen,
¡a un cap-i-cua!

II

Per veure si sort tenien,
un dècim varen comprar,
i després de molt buscar
trobaren el que volien,
puix van veure a cân Valdés,
posat a l'aparador,
el número temptador:
trenta dos mil vint-i-tres!
I la Mercè un de petit
en va tenir, i encar sua
de pensar-hi, gràcies al
¡cap-i-cua!

III

Per a evitar nous disgustos,
la Mercè i el seu Narcís
han comprès que era precís
posar-se a cobert de sustos.
I fugint d'un enrenou,
del que tenen poques ganes,
s'han abonat fa setmanes
al nou cents seixanta nou.
I la Mercè va dient
que quant al llit s'ajeu nua,
troba que és deliciós
¡un cap-i-cua!

Gent de nit

EL «GORDITO»

El «Gordito» sembla un meló valencià caminant pel carrer Nou. Perquè el «Gordito» mai s'ha mogut del carrer Nou. N'estem segurs. I si se n'ha mogut, s'ha fet acompanyar per un urbà. Anar al carrer de la Diputació, per ell, és com anar a Manresa. I anar al carrer del Llobregat, que, per si no ho sabien, és a la Bonanova, li semblaria anar a Villanueva de los Infantes.

Aquest meló valencià, ple de ressopons, va vestit amb uns pantalons negres, o gairebé negres, una armilla i una americana de quadros blancs i negres, i un barret *hongo*—que vol dir «bolet»,—dels més *hongos* que hi ha.

El «Gordito» és un home alegre, com tots els homes grassos. Creiem que fins és bon home, que ja és creure, en els temps que correm. Però lo que no creurem mai és que es digui *Copérnico*. En un carrer com el carrer Nou, un home no es pot dir *Copérnico*. Es un nom massa emfàtic, massa enfilat, massa planxat. Es un nom de *caricato* d'opereta. I al carrer Nou l'opereta no hi va bé. Ni enlloc. Barcelona—i el carrer Nou, *malgré lui*, també forma part de Barcelona,—la Barcelona de la carn d'olla i pilota, i escudella de pagès a les dues de la matinada, i el tortell, i la barrila, i el vi petit, en té prou amb el sainet. I el sainet es diu senyor Pepet, Calamanda, «el Ratolí», el senyor Ramon, però no es diu *Copérnico*.

Nada, que no ho creiem. Que no és veritat! I si n'és, valdria més que no ho fos. Per nosaltres, en *Copérnico* serà el «Gordito» tota la vida.

El «Gordito» és un meló valencià amb dues cames curtes i un barret fort, que, de nit, va rodant lentament per les aceres del carrer Nou. De tant en tant troba una cupletista i s'hi atura, i li dóna un consell i una targeta de la seva acadèmia. De tant en tant troba una mamà de cupletista, i també s'hi atura i també li dóna un consell. Es tan fàcil de donar!...

Després, rodant, rodant, entra a un *colmado* que hi ha davant del carrer de l'Est. Hi va a fer ressopó. Allà hi troba tres o quatre *lletreros*, és a dir: gent que escriu lletres per a cuplets, algun *regisseur*, alguna cupletista castissa de les que a les barraques del Paral.lel ensenyen el... llautó. I ressopa. I riu. I fins, de tant en tant, fa algun negoci.

El «Gordito» també és company de l'Arnichès, de l'«Amichatis» i d'en *Manolo* Fernàndez; també és autor. També *rosega*, que vol dir: també cobra.

Això l'engreixa més cada dia: l'engreixa de greix i d'alegria. I en té tanta, d'alegria, que fins una vegada va «torejar». I saben com va matar el «toro»? ¡Recitant-li «El Relicario»!

El gos.—Noi, quina morena! No sé perquè em sembla que faria traició a la mestressa...

L'OCASIÓ

Feia una calor de mil dimonis. En Bieló entrà a la pallissa per a jeure una estoneta i es quedà sorprès. Damunt de la palla, boca en l'aire, molt lleugera de roba, hi dormia la mestressa, ensenyant certs indrets que, vaja, no està gens bé ensenyar-los.

En Bieló, després d'haver contemplat el bell panorama, pensà en anar-se'n sense fer soroll; però... res: que la cosa estava ja armada i dubtava entre aprofitar l'ocasió, puix la mestressa era jove i feia goig, o bé tocar el dos a la quieta...

I aprofità l'ocasió.

I quan la mestressa obrí els ulls, ja la feina amorosa estava començada.

—Tu, Bieló!—féu la mestressa entre sospirs. —No te'n dónes vergonya de fer això a ta mestressa.

—Perdoni, senyora! Ja me'n vaig!

—Jo no et dic pas que te'n vagis!—respongué ella estrenyent-lo.—Jo només... et pregunto... si no... te'n dónes... vergonya...!

REDACCION

DE DÍA: FRENTE AL LICEO
DE NOCHE: BANCO NÚM. 18 DEL PASEO DE GRACIA

EL DIA BÉTICO

EDICIÓN DE BARCELONA
ÚNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

TELEFONO

LO TENEMOS EN REPARACIÓN
TENEMOS PINZO PARÁ ATENDER LAS RECLAMACIONES

Año I — Director: BUENDIA Y GASSOL — Núm. 1426

LA ESPADA DE DAMOCLES

(El título no pega, pero hace bonito)

Ahora, para que el lector no sea un burro hembra, o sea, que no *sea-burra*, les endiñaré algunos chistes por tres tablas y rincón francés, especialidad de un servidor, que los tiene como las pistolas Star, o sea, *pa-atentados*. Si no están por broques, ¡eso rai! Giren hoja y hagan como aquél. Pero un servidor, que la sabe larga, está como el que no ha bebido; esto es, bien seguro, de que se los empasarán y aun encontrarán que tienen gusto de poco. Allá van, pues, y alabado sea Dios.

1.º ¿En qué se parece un piano a una ladilla?

Pues muy sencillo. Piano es igual a Pi más ano. Y como ano es igual a ojo de culo, tenemos que Pi más ano, igual Pi más ojo de culo, o sea: piojo de culo, que es igual a ladilla.

Después de esta demostración, ríanse de Einstein, Comas Solá y Climent Ferrer.

2.º ¿Por qué un joyero no puede jugar de delantero en el futbol?

Ahora lo verán. Un joyero, en su tienda, como es natural, no vende hierbas. Y por lo tanto, no *ven-tila*.

Cuando un ventilador no ventila es que *no venta*, ¿verdad? Uva, pues.

Noventa tiene un cero. No es, pues, un número *sin-cero*.

Si no es sincero, es que es falso, ¿oi?

Y si es falso, no pasa. Y si no pasa, ¿cómo carai va a ser delantero?

(Sí, ya sé que por mucho menos muchos están en la cangrí, ¡pero un día es un día!)

3.º Un combate ¿en qué carai se semeja a una nodriza?

Verán. Supongamos que a un pastor se le escapa una cabra por los vuelos del Tibidabo. La cabra que ha guillado ¿qué hace? Pues bala. Bala por aquí, bala por allí... Nada: un combate.

Pero ahora tenemos que la tal cabra va perdida. La que va *per-dida* es nodriza. O sea:

Cabra, igual combate.
Cabra, igual nodriza.
Combate, igual nodriza.
¿Eh? ¿Hace pieza o no?

4.º ¿Cómo debe hacerse para pasar el verano sin calor?

No rumíen que no caerían pas. Cojan todas sus pañas y gástenlas en la rifa. Si sacan, como tendrán una fortuna, que Dios ni doret, tocan el dos cabeza a Suiza y allí estarán de aquello más fresquitos.

Si no sacan, como se quedarán a las cajas, ¡ya estarán frescos!

Y si están frescos, no tendrán pas calor.

5.º Esto de la relatividad, que ni Ribé entiende, ¿en qué se parece a Solferino?

Ya os lo diré. Solferino, con aquel respeto, está gordo y pesa bien bien cien kilos por la cabeza bajo.

Cien kilos no me negarán que es peso, ¿eh?

Y si espeso, no está claro.

Que es lo que pasa con esto de la relatividad.

6.º Uno que va al retrete, ¿en qué se parece a un campo en el que acaban de sembrar fasolitos?

Es en vano que rumíen, que no caerán. Fíjense, que la cosa lo vale.

El que va al retrete ¿qué hace? Pues u caga (¡perdón!) u mea.

Si humea, es que saca humo.

Humo y vaho es 2/4 de lo mismo.

Tenemos, pues, que *saca vaho*.

Si *s'acabao* señal que no se ha de acabar.

Y como el campo recién sembrado de fasolitos, ¡tampoco *s'ha de cavar*!

(Disimulen.)

Y aquí pliego. No sea que ustedes se cabreen y me llamen aquello. Y tendríamos una cuestión que se parecería a un cornetín. Sí, hombres: en que sería *personal*.

BUENDÍA Y GASSOL

A BUENDIA Y GASOL

¡Qué Ovidios ni qué Homeros;
qué Sackespeares ni qué Cervantes;
qué Arolas ni qué Cisneros,

si apenas destos brigantes
vale su musa menguada
dugues pelas malsonantes!

¿A qué tanta flamerada,
por qué tanta pleitesía
con toda aquesta mesnada,

si un gavilán de Buendía
escribe más y mejor
y hasta con cierta ironía?

Pero el mundo, el gran censor,
muestra clara su estultícia
al denegarle el favor

con que a otros acaricia,
no por su mucho saber,
sí por su mucha malicia.

Mas yo constar quiero hacer,
en opúsculo brillante,
cuanto es tu mucho valer,

corrido abacadabrante;
que aun cuando escribes mal,
te sale mejor que al Dante.

Que tu léxico especial
pese a Maura y Cavestany,
hará forrolla com cal

en China, al camp d'en Galvany;
en la Bordeta, Reus y Francia;
chez-nous como en país estrany.

Que, a quererlo, con constancia,
puedes lograr el laurel
que da pañas y prestancia,

o sea, el gran premio Nobel
que hoy ostenta Benavente,
(líbrenos Dios de su aquél).

Tú triunfarás de la gente
y brillarás como un sol
de radiación prepotente;

y al contemplar su arrebol
diré con fervor profundo
que el mayor Sabio del mundo
es en Buendía y Gassol.

CACATA DI MOSCA

ANUNCIOS

(Pidan la tarifa y se convencerán de que hi perdemos dinero.)

—*Paragüero*, en buen estado, se ofrece. Aun hace gozo y cumple su cometido. Pretensiones módicas. Hace tres paraguas por día. Razón: EL DÍA BÉTICO 2,491.

—*Gemelos*, se necesitan para botones. Círculo Concéntrico, de 8 a 18.

—*Madrona Có, comadrona*. La más acreditada. Especialidad en los conatos. Se vende semilla de pulga. Lo hace acomodo. Giriti, 369.

—*Dinero*, se necesita con urgencia. El interés es lo de menos. Ayuntamiento de Barcelona.

—*Pasta «Rapium»*. La mejor para limpiar metales. La usan muchos cajeros de Banco.

—*Calefacción central*. La encontraréis, con todos los adelantos modernos, en casa la Paquets, de la calle del Calabaza. Entrada: 3 pesetas. Las precauciones, aparte.

—*Bálsamo «Flor Silvestre»* para la tos. Hay enfermo que no usa otro desde hace seis años.

—*Enfermedades secretas*. Se curan con rapidez y esmero. En nuestra clínica, de cada cien enfermos, ochenta curas. Instituto de Garabatillo.

UN TIMO ORIGINAL

Los barceloneses son unos bonifacios que se dejan levantar la camisa de aquello más fácilmente. Un apreciado subscritor (¿cómo no le vamos a apreciar, si pugina que es un contento?) nos hace caer en esto al denunciarnos un timo en gran escalera que se viene haciendo mientras las autoridades hacen el oruio.

A la cuenta hay una mena de compañía que coloca unos cajones con un timbre inmóvil, un manubrio y un pedo de hilos que esgarrifa y cobra por ello un grapado de pañas al mes, diciendo que por allí se puede hablar. Pues bien, o mejor dicho, pues mal: ello es una ensarronada. Uno toca el timbre, escucha y oyes freir pez o a lo más, una voz esgargamellada que dice «comunica». Pero garlar con alguien, ¡y un carnero!

¿Qué hacen las autoridades? ¿Badan?

—Miquel: quan escriurem a París per a que ens enviin un nen?
—Quan hagi comprat un trempa-plomes.

EL CASAMENT

—No es casa, Ramoneta? Ja fa bé, ja! El casori és una loteria...

—Escolti. Sabria dir-me on venen els bitllets?

(De *Caras y Caretas*.)

BONA QUALITAT

—Jo els faig anar molt drets els homes!

—Ja t'enviaré el meu, vols?

(De *Sans Gêne*.)

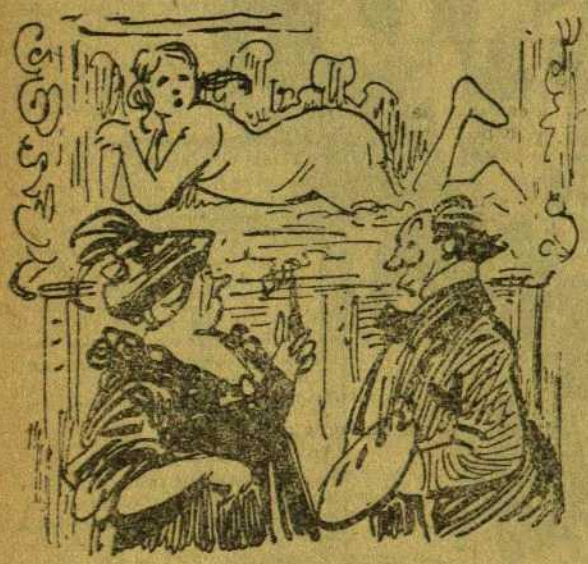

—I això és el meu retrat?...

—Veurà: en lloc de posar-la vestida i com vostè és ara, he preferit representar-la nua i bella com devia ésser en el temps del segon Imperi...

(De *Le Journal Amusant*.)

REMEI INFAL.LIBLE

—Ai, doctor! Lo que m'agradaria tenir un fill! M'havien dit que vostè tenia un remei infal.lible!

—Sí, és cert, però és quan l'esterilitat ve del marit...

(De *Le Rire*.)

Ella.—Es pot dir que la guerra ha augmentat el nombre de casaments...

Ell.—Mira; no em parlis dels horrors d'aquella catàstrofe...

(De *Passing Show*, Londres.)

MITJA DOSI

—I t'ha dit el metge que em tenia de pendre tota aquesta ampolla plena de medicina? Si és una dosi per matar dos bous!

—Tens raó, espòs meu. Pren-ne només la meitat...

(De *Ruy Blas*.)

Ell.—Doncs, sí; la meva mare era una de les dones més formoses del seu país...

Ella.—Aleshores, l'adefesi deuria ésser el teu pare...

(De *Sans Gêne*.)

XAFARDERIES TEATRALS

L'ACONTEIXEMENT gros d'aquesta setmana és la *vuelta del hijo prodigio*—que diria en Pich,—o sia, la tornada d'en Borràs al Teatre Català, que ha fet més soroll que «La tornada d'en Nandu».

Don Enric, recordant-se d'allò del «Tenorio» que diu:

«Un punto de contrición
da a un alma la salvación»,

l'ha volgut tenir, aquest punt, un vertader punt d'home, i ha tornat a l'escenari de «Romea» amb obres catalanes fetes en català, per tal d'afalagar els minyons d'Acció Catalana, que amb poca cosa estan contents.

No cal dir que l'eminent actor va fer un «Ferrer de tall» amb tots els *detalls* possibles, i una «Terra baixa» que va quedar a l'alçada d'un campanar.

Malgrat haver limitat el nombre de funcions a *vuit*, sempre va ésser ple. Que per molts anys, don Enric!

Al teatre «Nou» s'hi han presentat *con toda la propiedad que su interesante argumento requiere*, els farandulers del teatre «Martín», de Madrid, disposats a fer la competència a les *huestes* d'en Santpere.

Van estrenar unes coses que llurs autors en diuen vodevils, però que vénen a ésser una mena d'estornuts sicalíptico-musicals apropiats per a que el primer actor digui coses papitesques i les segones tiples surtin a la *fresca*.

A nosaltres, que tot ens ho prenem a la *fresca*, ens va de primera: de manera que poden anar fent; i com que al públic sembla que també li agrada el verd, doncs, amunt i crits!

A l'«Espanyol» es van treure un mort de sobre. Vull dir que devien tenir el compromís d'estrenar una *llauna* d'aquelles que no hi ha qui les aguanti, i ho van fer dissabte a la tarda, gairebé d'una manera clandestina, com qui estrena una xicota d'amagat dels seus pares.

La tal llauna s'anomena «El secret de les noies», i ja poden comptar que es tracta d'una cosa grassoneta i molsuda, en la qual el públic hi va trobar pèls. R. I. P.

Sort que en «Clavé» continua rajant més que la font de Canaletes i que no hi tornaran mai més.

La companyia de l'«Infanta Isabel», de Madrid, que estiueja al «Poliorama», s'entreté fent el *passo*.

Això, que sembla un joc de dòmino, és una comèdia bastant dolenteta que es titola «El paso del camello», que la gent ho *passa*, però res més.

A «Eldorado» hi acaba de debutar la Margarida Xirgu amb «Cristalina», dels germans Quintero. No hi vaig poder anar, però en tinc bones referències. Diu que ho fa tan bé, que el diari ho porta. La setmana entrant els en faré cinc cèntims.

Els del «Còmic» sembla que ja comencen a girar full, convençuts de què el gènere gran va bé per donar peixet a la gent de cinquanta anys per amunt, però que els joves volen altra cosa.

S'estimen més el *meneio*, la *sandunga* i el *samalatruqui* de les obres còmiques, i sobretot curtes. Les peces llargues no li entren, al públic.

Per això el debut de la Fuentes i d'en Gómez Rosell, que són els reis de la barrila, va revifar el teatre. El públic vol gatzara, senyor Beüt; és molt sensible pels amants de l'art ensopit, però és veritat.

L'HOME DE LA CONXA

MUSIC-HALLS

BONA nit, senyor Ramon.

—Bona nit, senyor Canons.

—Què me'n diu de la vaga de transports?

—Doncs, miri: que amb això de fer parar els carretons, fins els carretons sense número dels music-halls...

—No digui tonteries, que aquests carretons han parat sempre.

—Corrido!

—Es favor. Continuï...

—Què vol saber?

—Les novetats papitesques de la temporada.

—Doncs apunti, que no estic per perdre el temps.

—Carai! Si que està cremat, senyor Ramon...

—Deixi's de ximpleries crematístiques, i apunti... però no tiri. A l'«Alcázar Español» treballen amb èxit els ballarins de moda «Delvo and Delva»...

—Ja ho sabia. Però, a que no sap perquè varen fracassar les eleccions del diumenge?

—No.

—Doncs perquè, amb això de la vaga de l'art rodat, no varen poder treballar els «rodaires». Segueixi.

—A l'«Edèn Concert», el music-hall de les cares boniques i d'en Corzana, hi han debutat les germanetes Blanco, que de bon grat les faria *blanco* de les meves assiduïtats amoroses.

—La germana gran és aquella que abans treballava amb son germà i sa cosina?

—La mateixa; aquella mossa tan caia que vàrem conèixer al «Saló Catalunya», de Manresa. Continuo. També hi ha a l'«Edèn» l'Adelina Najera, que no estaria millor si l'haguessin feta a mida.

—Tanmateix es va despedir la Blanca de Navarra?

—Sí. El divendres a la nit. Fou una despedida molt pessimista. Després d'anar-se'n la Blanca, tot vàrem veure-ho negre.

—M'has deixat blau!

—Sempre havia dit que eres un lila. *Otro sí*. A «L'As» va debutar el dissabte l'Antonieta Fuentes, cada dia més maca i més ben fomuda.

—Ja ho sap que aquesta noia té una germaneta?

—Sí.

—Doncs, en què s'assemblen les *Fuentes* a l'autoritat?

—...!

—En què *manan*!

—Lladres, lladres! Guau, guau!

—No n'hi ha per tant, home...

—Vingui aquí, poca-solta, que ara l'hi faré pagar. Al «Pompeia» hi ha una xicota, molsuda per cert, que es diu Perla; una altra que es diu Perla Mora, i una altra encara es diu Perla Malagueña. No pot negar-se que el «Pompeia» és un music-hall que ve de *perles*...

—Passi-ho bé, senyor Ramon...

—Bona nit tingui, senyor Canons...

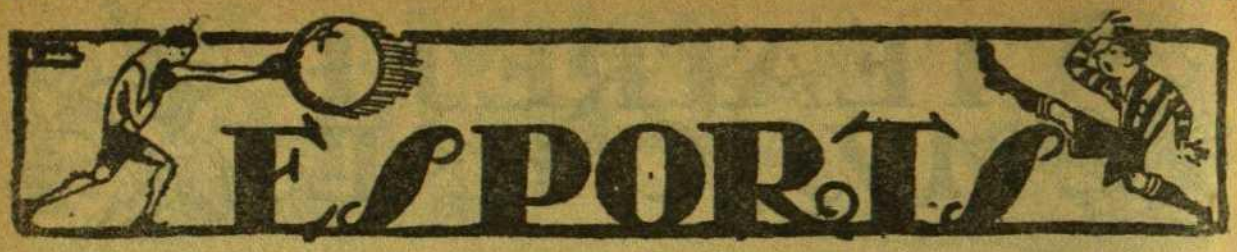

ELS QUE JUGUEN AL RUGBY

COMENCEM *per dir que el* rugby *no ens fa peça. El trobem un joc en el qual no es fa gasto de suc de cervell. L'empenta i la patacada s'imposen com s'imposa un autocamió a una tartana. Es cosa de «brutus», que deia, sense saber un borrall de llatí, la raspa de casa. Aquelles* melées *amb exhibició de paneretes, no sempre pulcres, són més antiestètiques que un bidet. Vaja : que no fa per nosaltres.*

Així, conegut ja el nostre tarannà, no s'estranyaran que no donem gaire importància al minyó que juga al rugby. *No arribarà a popular com un Zamora, ni el posaran als carmels ni als cromos de la xocolata. Nosaltres, que tenim més imaginació que quartos, ens figurem al* rugbymen *(ei, si no és francès!) com un xicot aficionat a tot lo exòtic. Segurament que fuma «Murattis» i beu «Pernod» i balla el* shimmy *i s'entén amb una austríaca i llegeix en Dostoiewsky. Deu gastar gorra de quadrets i deu portar tafetà a la cartera. Deu renegar en anglès i dir* camelos *en franxuti. I portat per ses aficions juga al joc de l'empenta legalitzada, perquè per fer-ho no necessita més que muscles a l'engròs, biceps, triceps, quadriceps i lo que vingui. De pesquis, poquet : val més un coll robust i una cama «culotada». I d'aquí un parell d'anyets ja no se'n recordarà, malgrat guardar-ne unes artístiques «fotos» revelades a càn Kodak.*

A França diuen que «tot futbolista pot jugar al rugby, *però que cap* rugbymen *sap jugar al futbol». Uva!, hi afegim nosaltres. Dels trenta i tants nois del país que cultiven l'únic esport que no ens fa peça, cap serà «as», ni ho és, ni ho ha sigut. Es un escalafó a part, una altra categoria.*

A les nenes, el rugby *no els agrada. No ho veuen clar. S'enreden amb la comptabilitat. I a les nenes la ficada els agrada rotunda, clara, pel dret, sense romanços.*

Ja ho sabeu, doncs, joves corridos que, per épatar, *jugueu al* rugby!

FUTBOL

ROYAL DARING — F. C. BARCELONA

El dissabte va patir d'esperit una pila de gent. Els del «Barça» no n'encertaven ni una per casualitat.

Semblava que la xafogor els aclaparés, i en cada jugada hi posaven un aire d'*americano* ric, que els llevava la vivor d'altres vegades i els feia devenir feixucs com lloses funeràries.

En Pascual, l'*estudiante madrileño*, estigué desaplicat com de costum. Es guaitava les parades magistrals del belga de la samarreta vermella com si veiés visions i li semblava mentida que un ser humà podés multiplicar-se com aquell dimoni del «Daring».

A l'arribar a la dispesa, ho explicava :

—¡*Mi abuela*! ¡*Amigazo, qué tío*! ¡*Retuércese culebrino cual liebre canora de los trópicos*! *Verticalizaciona y horizontaliza que asombra*. ¡*Maldita barriga*!

De l'Alcàntara no és d'estranyar. El dia abans d'un homenatge pocs en trobaríem que estessin per brocs.

El que mereix un capítol a part és en Cella. En Cella, abans era un jugador fluixet, magret, conservadoret i desgraciadet. Però ara, després d'haver-se assajat amb equips estrangers d'una potencialitat desconeguda, s'ha crescut i ha arribat a no encertar-ne ni una.

Si fóssim malpensats, ho atribuiríem a lo molt que li agraden les rosses ; però com que no ho som, ho atribuim a les morenes.

En Carulla feia el que podia, i de tots plegats era el més serè.

Només se'n va salvar un de la crema, que va ésser en Planas. En Planas ens va salvar d'una catàstrofe.

Els del «Daring» ens agradaren molt. Es un equip ple de voluntat. No posseeix l'estil dels equips anglesos, però el joc que desenrotllen és semblant al dels nostres equips, i això fa que la lluita no sigui una comparació constant de valors entre jugadors d'ambdós bàndols, sinó un partit ple de vistositat, aconseguit pel desig de guanyar.

El dissabte varen perdre per 3 a 1.

En canvi, el diumenge, que els de casa es varen entendre millor, prengueren la revenja per 2 a 0.

NOTA IMPORTANT : **El l'anunci d'aquest partit que publicàvem en el número anterior de PAPITU, vàrem dir que es celebrava a benefici del jugador Pauli Alcàntara.**

Tots els nostres llegidors hauran comprès que es tracta d'un error de redacció, puix afortunadament el «gran capità» no pensa per ara retirar-se del futbol i per tant no cal que li facin beneficis.

El partit de referència va ésser, com tots els partits, un «homenatge» d'admiració al seu jugar incomparable... I res més.

Que consti, i perdonin la pifia!

EL PARTIT DE «PROMOCIÓN»

L'«Avenç» i el «Martinenc», a l'enterar-se de què el que anaven a fer era un partit de *promoción*, se'ls glaçaren les sangs i jugaren cohibits tota la tarda.

No n'hi havia per menys. Un partit de *promoción* sembla res, i és quelcom gros.

Imaginin-se als de Sant Martí que rebessin la mala nova de què en Barrachina té *promocions*!

Degut a aquesta prevenció per part de tots els jugadors, el partit transcorregué anivellat, i el resultat fou un empat a un gol.

En futbol anda con tiento
y no te hagas ilusions,
pues donde menos lo pienses
et clavaran «promocions».

Per manca d'espai com a conseqüència de la reducció accidental de pàgines del nostre setmanari, ens hem vist obligats a suprimir les notes HIPIQUES d'aquesta secció.

Banyes i banyuts

NACIONAL - FACULTADES - A. SANCHEZ BOUS D'ALBARRAN

«Facultades» és un noi d'aquells que serveixen per tot; una mena d'*ungüento amarillo* amb trajo de *luces* que ens va fer empassar la tarda, contrarrestant ell sol les deficiències del saldo d'Albarran que el senyor Castillo va tenir a bé endossar-nos. En el «toro» quint, que fou l'únic un xic mogut, fins es va amanir una petita *gran faena*, adornada i valenta, per la que probablement el tornarem a veure aviat. A més d'això, se'ns va revelar com a un *mayoral* d'aupa; i no ens negaran que ningú de vostès el suposaven posseïdor d'aital qualitat... Encara si es tractés d'en Vinaixa!...

En «Nacional» va néixer; *bueno*: que va néixer, ja s'ho deuen vostès figurar; però volem dir que va tornar a néixer quan sortí sencer d'entre les banyes del primer bou; havia estat agafat amb més *aparato* que una central elèctrica, i ja que tothom creia segura una desgràcia, resulta que l'home no havia sofert més trencadissa que la d'una gometa de «La Mascota» de les de pela amb vint-i-cinc que portava a l'armilla... Quines coincidències, oi? Res: ara en farà un «ex-voto»!... Per lo demés, com que es va emocionar massa, no tingué ocasió de lluir-se.

Antoni Sànchez vam dir que era un Sànchez, i diumenge ens semblà més Sànchez encara; de què... bony li serveixen aquelles prominències?... Per a fugir i fer la *mona*, ja tenim nosaltres prou amb mitja dotzena dels *astros* en embrió que fan tertúlia a la Plaça del Teatre; vaja, home, vaja!; no hi ha dret!... Tan bon servei que faria a casa seva, darrera del mostrador!...

Els «toros» d'Albarran, dolents a més no poguer; el quint ja hem dit que era l'únic passable, però els demés val més no parlar-ne.

La plaça, de gom a gom.

* * *

Sembla que diumenge tornarem a tenir competència d'Empreses; alabat sia Déu, que ja era hora!...

TITO FLAVIO

—Per què la marquesa ha dit que, amb el tresor que tenia entre cames, podia anar a tot arreu?

PLANXA

El ball de la marquesa de la Bleda estava concorregut en extrem. La jovenalla organitzà un cotilló, i en una de les figures, en Sidro, que feia de capità manaia, donà parella al senyor Ramonet, a qui coneixia de llotja.

—Perdoni, senyor Ramonet—li digué en veu baixa,—que em vegi obligat a donar-li per parella aquell lloro del trajo verd. Jo hauria volgut donar-li una bona pell, però els joves les tenen acaparades. Li ha tocat un careto...

—Bé, Sidret, bé; no s'hi amoïni. Ja hi estic acostumat...

—Eh?

—Es la meva dona! Calculi!

SOGRE SINCER

Tornà al seu país després de tres anys de servei militar.

Durant aquest temps se li havien mort el pare i la mare, i els germans i les germanes havien abandonat el poble. Els primers navegaven, i les segones vivien amb el seu marit a la ciutat.

S'embarcà amb el vaixell del patró Tanets, i, sense llar, sense família, pagava la dispesa al seu patró, tant si eren a la mar com a terra.

Era guapot, poc amic d'enraonar, bon mariner. Demés, el patró Tanets i la seva dona havien conegut a la seva família, i a ell el coneixien de molt petit. Per tant, era considerat com de la família.

Tenien dues filles: dues fornides xicotes, vermelles i bones pel treball. El que tenia d'arribar, arribà, i al cap de poc temps d'ésser l'hoste de la casa, un vespre, el xicot digué al patró:

—Us sabria greu tenir-me per gendre?

—No! Et considero mereixedor d'això i molt més. Seguíries navegant amb mi, i sempre vals més tu que un altre.

—Ja ho crec!

—I quina voldries?

—Oh! Com que m'agraden totes dues, fins no sé què fer. Totes dues van prou bé.

—Ja ho crec!—digué el patró, tot cofoi.

—Quina m'aconsellaríeu?

—Et seré franc... Si vols fills, casa't amb la petita; si no en vols, arrapa't amb la gran, perquè si n'hagués tingut de fer ja faria temps que en tindria!...

Al cap de poc temps es celebrà el casori, però ja no recordem quina de les dues escollí el nostre noi.

—Ja has gastat totes aquelles troques que et vaig dar?
—He gastat les de seda, però encara tinc el fil.

EL ROSARI D'EN SIMÓ

PER a donar gust a la seva dona, que mai callava, en Simó anà a confessar-se. El confessor li donà com a penitència que resés una part de rosari...

—No podré pas, mossèn Joan.

—I això? Per què?

—Perquè a casa no en tinc cap, de rosari.

—Això rai! No ets casat amb la Margarida, que és d'allò més seca?

—Sí. Sembla un espàrrec.

—Doncs la fas jeure al llit, boca-terrosa, i amb la mà vas palpant-li els ossos de l'esquena. Cada os, una avemaria...

—Entesos.

—Així va fer-ho. La Margarida, per a la salvació de l'ànima del seu espòs, es prestà gustosa a servir de rosari, però la maniobra despertà en ella certs desitjos impropis de la serietat de l'acte.

I quan en Simó arribà a l'últim gra del rosari, girà el cap i li digué:

—Ara tens de besar la medalla, Simonet!

XAFARDERIES

*** En *El Noticiero* de fa pocs dies va publicar-se lo següent:

«El chiste del día.—¿Qué diámetro tiene el ombligo de Pola Negri, pa poderse comer en él un plato de arroz?»

Aquesta premsa *sesuda* ve fent-nos la competència. No els sembla?

*** Rètol d'una sabateria del carrer d'Arenal, de Madrid:

«La Elegante industrial.»

*** Dies enrera, en el Congrés, un diputat neòfit, parlant d'ell mateix, digué:

«—Porque mi señoría...»

Això recorda allò de «les nostres senyories» del papitesc Mir i Miró.

*** De l'*A. B. C.*, de Madrid:

«Por ausentarse, se vende caballo...», etc.

Ja cal que el que el compri el lligui fort. No sia que se li absenti.

Correspondència

Mefisto Sarassa: El seu treball té varis inconvenients que ens impedeixen publicar-lo. Primer, que està escrit per les quatre cares del paper, i els originals d'impremta han d'anar escrits per una sola cara; segon, que té massa longitud, i tercer, que no té cap gràcia. Si ens envia quelcom més, lliure d'aquests defectes, l'hi publicarem amb molt de gust.

Quim: Hi té desgràcia, vostè. Això ja s'ha publicat fa molt temps.

Cacatta di mosca: Ja preguntarem al gran Buendia quin destí reserva als seus versos. El conte d'aquesta setmana no té gaire novetat, però mirarem de publicar-lo.

Sanalp: Ho anirem publicant de mica en mica.

Un proletario: El seu treball és molt interessant i no dubtem que complauria a molts companys seus, però s'aparta de la significació barrilaire del PAPITU i no podem publicar-lo. Envii altres coses més a to del nostre setmanari.

F. M. (Nori): Aprofitarem alguns dels seus dibuixos posant-hi xistos nous. Vostè té condicions de ninotaire i pot arribar a fer coses ben fetes.

Frutales: Es una mica *manso*, però l'hi publicarem, esperant que ens envii coses més fermes.

La Gana, S. en C.: Crec que vostè sofreix una equivocació, puix gairebé juraria que els treballs als quals al.ludeix han estat publicats, i si no han sortit—que en aquest moment no tinc medi de comprovar-ho,—deuen estar a punt. Li agraïré envii lo que em diu, que procurarem satisfer-lo.

ORQUESTRINA JAZZ-BAND
GATZZ-HAARA
Per a contractes: JOAN REYNES - Tapineria, 35, 1.°

TALLERS GRAFICS COSTA, COMTE DE L'ASALTO, 45.-BARNA.

SOMBREROS DE PAJA PARA CABALLERO desde 3'25 pesetas :: :: :: Baños Nuevos, 21 Fábrica

VIAS URINARIAS : IMPUREZAS DE LA SANGRE : BASTA DE SUFRIR INÚTILMENTE DE DICHAS ENFERMEDADES GRACIAS AL MARAVILLOSO DESCUBRIMIENTO DE LOS

MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado, pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados ínfimos o nulos, mediante los MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRÉ se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades. VIAS URINARIAS.—*Blenorragia* (purgaciones) en todas sus manifestaciones, *uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar*, etc., del hombre, y *vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, anexitis, flujos*, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los CACHETS DEL DOCTOR SOIVRÉ. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad.—5 PESETAS CAJA. IMPUREZAS DE LA SANGRE.—*Sífilis* (avariosis), *eczemas, herpes, úlceras varicosas* (llagas de las piernas), *erupciones escrofulosas, eritemas acné, urticárica*, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las PÍLDORAS DEPURATIVAS DEL DOCTOR SOIVRÉ, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, llagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado. — VENTA, 5 PESETAS FRASCO :: :: :: :: DEBILIDAD NERVIOSA.—*Impotencia* (falta de vigor sexual), *poluciones nocturnas, espermatorrea* (pérdidas seminales), *cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer* y todas las manifestaciones de la *Neurastenia*, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRAJEAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRÉ. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad. — VENTA, 5 PESETAS FRASCO. AGENTE EXCLUSIVO: *Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C.*, Montcada, 21, Barcelona. — VENTA: *Farmacia Segalá*, Rambla de las Flores, 14; *Farmacia Gelart*, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

(27) **MAISON MEUBLÉE (Verdura)** Habitaciones a 5 ptes. Barbará, 27 Teléfono 3221 A. Barcelona.—Gran confort i saletes de bany.—Teléfon privat.—Ascensor.—Continuament reformat a la moderna.

SELLOS UPINE SAS

Curació ràpida de la Blenorràgia, Cistitis, Uretritis gonocéccica i demés malalties de l'aparell urinari. CENTRES D'ESPECIFICS I FARMACIES

SULFURETO CABALLERO Producte patentat contra la SARNA (ronya). Sens dany fa desaparèixer la SARNA en 10 minuts. Desconfieu sempre de les imitacions. Comte de l'Assalto, 86, Barcelona, i Centres d'Específics :: :: :: :: :: ::

CONSULTORI POLICLINIC ARIBAU, 30, PRAL. De 11 a 1 i de 6 a 8. SIFILIS, VENERI, PELL, IMPOTENCIA. Aplicació econòmica del 606 i 914. Abonaments setmanals, 6 pessetes :: :: ::

PELL-SIFILIS-VENERI INSTITUT URO-DERMIC DEL DOCTOR MONTAÑA Especialista dels Hospitals de París i del de la Santa Creu. CARRER DE SANT PAU, NUM. 28, PRINCIPAL, SEGONA.

EMBARAZO-PARTOS-ENFERMEDADES DE la matriz y ovarios (inflamación, flujos, desarreglos, etc.). Curaciones sin dolor. RAMBLA DEL PRAT, 1, 1.º, esquina Salmerón. Consulta económica: lunes, miércoles y viernes, de 6 a 8.

BLENORRAGIA Curació sense dolor Urgell, 158, 1.º — De 2 a 4

CALCETINES REFORZADOS para un solo pie, fabricados por encargo. La ruina de los pastores: Matacabres «Ràpid». A la primera vegada, R. I. P. LA MUNDIAL, Espalter, 6 :: ::

DESESPERANÇATS! Tots els que patiu de veneri NO DESMAIEU que encarapodeu curar-vos seguint el tractament WEISS de la Farmàcia Americana. Sant Pau, 70. Feu la prova avui mateix.

KABROL Fa desaparèixer les cabres instantàniament i sense cap compromís.—Preu del frasc: Una pesseta. - De venda en la Farmacia del Dr. BARTOMEU, Plaça Universitat (cantonada Tallers).

LA CASITA BLANCA

Habitacions luxoses. — Confort modern. — Carrer Ballesteros, núm. 105. Telèfon 197 G.

Tractaments Zendejas

Per a la tos, ofec, bronquitis, anèmia, reumatisme, purgacions, grans, sífilis, gota, neuràlgies, neurastènia, i totes les malalties que provenen de la sang bruta.—Milers de testimonis d'Amèrica i Barcelona garanteixen l'eficàcia dels **Tractaments Zendejas.**

Es donen llibrets amb explicacions, de franc, en el laboratori

VILANOVA, 7 (entre la estació del Nord i l'Arc de Triomf

Llegiu GAMIANI

—Truquen, senyoreta. Preparo aigua?
—Es el marquès. Prepara el dentífric...